

Prológus

Helia, Áldott-szigetek

Erlok Grael valamivel arrébb állt, külön a többiektől, így várta a Kiválasztást.

Egy kis, nyitott amfiteátrumban várakoztak, az egész csupa csillogó, fehér márványból készült, aranyozott zárókövekkel. Helia büszkén hirdette a gazdagságát, mintha így dacolt volna az Áldott-szigeteken túli élet kegyetlenségével.

A többiek együtt viccelődtek és nevetgeltek, közös nyugtalanságuk közelebb húzta őket egymáshoz, ám Grael csak állt csendben, egyedül, csupán a tekintetében ült feszültség. Senki sem szólt hozzá, nem vonták be az elstutogott tréfákba. Valójában csak kevesen vették észre a jelenlétét; a többség pillantásai elsiklottak fölötte, csak mellé néztek, mintha ott sem lett volna. A többség számára valóban nem létezett.

Graelt ez nem érdekelte. Nem vágyott az üres fecsegésre, és nem érzett féltékenységet a serdülő bajtársiasságuk láttán. A mai napon eljön az ő dicsőségének pillanata. Ma beveszik a belső körbe, tanítvánnyá válhat a Fény Szövetségének titokzatoskodó felső vezetésében. Bőven kiérdemelte azt a helyet, a többi jelen lévő diák meg sem közelítette az eredményeit. Lehet, hogy vagyonosok és nemesek, míg ő írástudatlan disznótenyésztőktől származott, ám egyikük sem bizonyult olyan tehetségesnek, és ezáltal olyan méltónak erre a posztra, mint ő.

Megérkeztek a mesterek, egyesével jöttek le a középső lépcsősoron, a felbukkanásukkal elfojtották a reménykedők kacarászását. Grael mohón izzó tekintettel figyelte őket. Megnyalta az ajkát, mintha máris megízlelte volna a tekintélyt és a dicsőséget, amelyben hamarosan része lesz, és megsejtette volna a titkokat, amelyeket megosztanak majd vele.

A mesterek komoly arckifejezéssel a helyükre csoszogtak az amfiteátrum alsó részén, csak az adeptusok gyülekezete állt alacsonyabban náluk. Végül a – csak a feszültség növelése érdekében túl hosszúra nyújtott – szünetet követően egy fellengzős, békaszzerű, sápadt és nyirkos bőrű mester, Bartek előljáró megköszörülte a torkát, és üdvözölte a végzős diákokat. Terjengős beszédét teleszótta méltatással és mellékes öndicsérettel. Grael tekintete elfátyolosodott.

Végre eljött az ideje, hogy a mesterek kiválasszák a végzős diákok közül azokat, akiket tanítványukként a szárnyuk alá vesznek. Itt voltak a Szövetség minden nagyobb egységének és ágának a vezetői. Képviselték az arkán tudományokat, a különféle logikai és metafizikai iskolákat, az Áldott Archívumot, a Csillagjósokat, a Hermetikus Oratóriumot, az Ezoterikus Geometriát, a Fűrészőket és a többi tanszéket. Így vagy úgy mindannyian a Szövetség nagyobb célját szolgálták; a létező leghatalmasabb arkán ereklyék gyűjtését, tanulmányozását, katalogizálását és biztosítását.

A világ legragyogóbb elméinek egy része sorsszerűen gyűlt itt össze, ám Erlök Grael csak az egyikükre összpontosított: Malgurza főpapnőre, a Kulcs mesterére. A nő sötét bőrét mély ráncok irdalták, valaha ébenfekete haja mostanra többnyire megőszült. Malgurza legendás hírnévnek örvendett Helia diákjai között. Nem jött el minden évben a Kiválasztás ceremóniájára, de ha mégis felbukkant, akkor mindig bevitt egy új tanítványt a belső körbe.

Előhozták a Kiválasztás Botját. Mint a legnagyobb tiszteletű jelenlévő, természetesen Malgurza főpapnő kapta meg először. Amikor az idős nő egyik göcsörtös kezébe vette, mormolás hullámmzott végig a diákokon. Malgurza ma biztosan választ egy tanítványt, és

Grael vékony ajkára mosoly vetett árnyékot. Az idős nő keselyűtekintete végigsöpört a lélegzet-visszafojtva reménykedő tömegen.

Bárkit is nevez meg, az máris nagyságra hivatott, mert a szent és előkelő körbe kerül, a jövője biztosítva van. Erlok Grael ujjai remegtek a várakozástól. Eljött az ő pillanata. Már majdnem előre is lépett, amikor a főpapnő megszólalt tölgyfa hordóban érlelt szeszeket idéző, rekedtes hangján:

– Hellesmori Tyrus.

Grael meglepetten pislogott. Egy másodpercig azt hitte, hogy valamiféle tévedés történhetett, azután az elutasítás hideg valósága végigömlött rajta, mint egy vödörnyi jeges víz.

A kiválasztott diák vidáman kiáltott fel, miközben suttogás és mormolás kélt körülötte. A megnevezett tanítvány heves hátba veregetések közepette lépett előre, hogy azután felmenjen az amfiteátrum lépcsőjén, és önelégült képén széles vigyorral elfoglalja az új helyét Malgurza mögött.

Grael nem mutatott semmit a gondolataiból, de veszélyesen mozdulatlanná vált.

A ceremónia a továbbiakban szürkén, szürreálisan tompa hangokból összeállva folyt körülötte. A mesterek egymásnak adták a Kiválasztás Botját, mindegyikük választott magának egy új tanítványt. A reménykedők tömege névről névre fogyatkozott Grael körül, míg végül már csak ő állt ott egyedül. A mesterek és korábbi diákok tömege úgy meredt le rá, mint bírák sokasága, akik egyszerre akarják kimondani rá a halálos ítéletet.

Már nem remegett a keze. A szégyen és a gyűlölet úgy vonaglott benne összefonódva, mint két kígyó, ami próbálta halálra marni egymást. A ceremóniadoboz fedele a véglegesség kattánásával zárult vissza a Kiválasztás Botjára, hogy azután egy aranytaláros segéd elvigye.

– Erlok Grael! – szólította meg Bartek mosolygós tekintettel. – Egyetlen mester sem nevezett meg, ám a Szövetség jó szándékkal van feléd is. Számodra is biztosított egy helyet, amely a reményeink szerint megtanít a kellő alázatra és legalább némi mérsékelt

együttérzésre. Idővel talán az egyik mester is leereszkedik hozzád, hogy...

– Hol? – szólt közbe Grael. Ezzel újabb mormoláshullámot és némi cöcögést váltott ki a volt diáktársaiból, ám őt ez nem érdekelte.

Bartek lenézett rá hólyagszerű orra mögül. Olyan képet vágott, mintha véletlenül rálépett volna valami ízléstelen dologra.

– A Küszöbök Őre mellett fogsz szolgálni inasként – jelentette be nyilvánvaló rosszindulattal a tekintetében.

Vigyorok jelentek meg a tömegben, elfojtott nevetés hallatszott innen-onnan a korábbi társai közül. A küszöbösök, ahogy a diákok lekicsinylően nevezték őket, az alacsony rangúak legalacsonyabb rendjébe tartoztak képletesen és szó szerint is. Ők őrizték a Helia legmélyén fekvő kincstárakat. Sokszor azok kerültek közéjük, akik valamivel kivívták a mesterek haragját, legyen az szabályszegés vagy egy súlyosabb politikai félrelépés. És persze azok, akiket a Szövetség el akart tüntetni az útból. Lekerültek a sötétbe, és a világ ettől kezdve könnyedén megfeledkezett róluk. A fentiek szemében viccnek számítottak. Kínos szükségyszerűségnek.

Bartek lekezelően folytatta, de Grael már egyáltalán nem figyelt oda a szavaira.

Akkor és ott megesküdtött, hogy ezzel még nincs vége. Szolgálni fog odalent az örök között, és gondoskodik róla, hogy felismerjék az értékét, azután majd egyik dolyfös, nyafogó mester vagy sznob tanítvány sem nézheti majd le. Szolgál egy éven, talán kettőn át, ám azután elfoglalja majd az őt megillető helyet a belső körben.

Nem törhetik meg.

És soha nem fogja elfelejteni ezt a sértést.

Alovédra, Camavor

Sötétség és hideg honolt az Ítélet Szentélyében, és Kalista nagyra értékelte az enyhülést a kint tomboló camavori nyár melege után. A díszes, rászabott páncélban és bojtos sisakban vigyázban állva várta, hogy ítéletet mondjanak.

Bár nem voltak kint a napon, az Ezüsttrón karcsú, fiatal örököse erősen izzadva térdelt Kalista mellett, szaporán zihált.

Viego Santiarul Molach vol Kalah Heigaarinak hívták, és arra várt, hogy megkoronázzák, vagy hogy ez legyen az élete utolsó napja.

Telj hatalom vagy halál. Nincs középút.

Amúgy Kalista nagybátyja volt, de a trónörökös inkább a nővéreként tekintett rá. Együtt nevelkedtek fel, és Viego mindig is felnézett rá. Sohasem akart király lenni. Csupán Kalista apjának – az öreg király elsőszülöttjének és örökösének – váratlan halála miatt lett hirtelen ő a következő a sorban.

A szentély hideg falai elfojtották az odakint egybegyűlt tömeg zaját. A csuklyás papok arcát elfedte az árnyék és a kifejezéstelen porcelánmaszk, ahogy körbeálltak a derengő félhomályban. A tömjénezőikből csípős, átható füst áradt, suttogó kántálásuk monoton, sziszegő háttérzajt keltett.

– Kal? – zihálta Viego halkán.

– Itt vagyok – válaszolta Kalista ugyanolyan halkán.

A férfi felpillantott rá. Hosszú, nemes arcéle volt, jóképűnek számított, és fiatalabbnak látszott a maga huszonegy événél. A tekintetében olyan pánik ült, mint annak az állatnak a szemében, amely nem tudja eldönteni, hogy küzdjön vagy meneküljön. A homlokára

három vonalat húztak vérrel, ezek egy pontban találkoztak a két szemöldöke között. A vérszigonyt hagyományosan a holtak homlokára rajzolták fel, hogy meggyorsítsák az útjukat a Túloldalon, és hogy a Nagytiszteletű Ősök felismerjék őket. Ez esetben a rajzolat a halálos veszedelmet jelképezte.

– Mondd el újra apám utolsó szavait! – suttogta Viego.

Kalista izmai megfeszültek. Az öreg király Camavor Oroszlánja volt, félelmetes hírnevet vívott ki magának a csatatereken és a politika színpadán is. Ám az ágyában haldokolva egyáltalán nem hasonlított arra a robusztus harcos-királyra, akitől rettegték az ellenségei. Az utolsó perceire a teste lesoványodott, az élet és az erő elszivárgott belőle. A tekintetéből még sütött az az elszántság, amely segítette, hogy bárkivel szemben megtartsa a hatalmát, de már ez is csupán töredéke volt annak, ami a fénykorában áradt belőle. Két szemében a csillogás olyan volt, mint a széndarabok utolsó felizzása, mielőtt kialszanak, és a sötétség magához öleli őket.

Ereje utolsó foszlányait összeszedve megmarkolta Kalista karját, a keze már inkább emlékeztetett keselyűkaromra, mintsem emberi kézre.

– *Ígérd meg! – krákolta a kétségbeesés tüzeitől hajtva. – Annak a fiúnak nincs meg a vérmérséklete az uralkodáshoz. Magamat hibáztatom emiatt, de neked kell hordoznod a súlyt, unokám. Ígérd meg, hogy vezérelni fogod! Hogy tanácsot adsz neki! Hogy irányítod, ha kell! Védeld Camavort! Mostantól ez a kötelességed!*

– *Megígérem, nagypapa – válaszolta Kalista. – Megígérem.*

Viego várakozón sandított fel rá. Odakint a tömeg üvöltése úgy csapódott neki a szentély falának, mint hullám a part menti szikláknak.

– Azt mondta, hogy nagyszerű király lesz belőled – hazudta Kalista. – Hogy még az ő nagy tetteit is felül fogod múlni.

Viego bólintott, próbált vigaszt találni ezekben a szavakban.

– A félelemben nincs semmi rossz – biztosította a nő, addigi merev hangvétele ellágyult. – Ostoba lennél, ha nem félnél. – Még rá is kacsintott. – Mármost, *ostobább*, mint amúgy.

Viego halkan felnevetett, de ebbe is belopakodott némi hisztéria, és a zaj túl hangosnak tűnt a barlangszerű szentélyben. A papok rámeredtek, és a trónörökös összeszedte magát. Hullámos haja egyik kósza tincset hátrasimította a füle mögé, és ismét a sötétségbe bámult.

– Viszont nem hagyhatod, hogy a félelem irányítson – tette hozzá az eddigiekhez Kalista.

– Ha a penge elnyel engem, akkor utánam *te* fogsz itt térdelni, Kal – suttopta Viego. Eltűnődött ezen pár pillanatig, mielőtt folytatta. – Egyébként sokkal jobb uralkodó lennél nálam.

– Ne mondj ilyeneket! – torkollta le Kalista. – Az Ősök megáldottak, olyan hatalom folyik az ereidben, amilyennel apád sem rendelkezett. Méltó vagy. Estére megkoronáznak, és ez már csak emlék lesz. A penge nem fog elnyelni téged.

– De ha mégis...

– *Nem nyel el!*

Viego lassan bólintott.

– Nem nyel el – ismételte meg.

Volt valami változás a levegőben, azután a papok halk kántálása felgyorsult. A tömjénezőiket ugyanúgy lengették oldalra, mint addig, ám fénycsóva szúrt át a magas kupola közepébe épített kristálylencsén, ahogy a nap végre pontosan a fejük fölé került. Por-szemcsék és illatos füstszalagok sodródtak a fénycsóvában, amely... semmit sem fedett fel.

Azután megjelent a Király Pengéje.

*Szentség*nek nevezték, és Kalistának a torkán akadt a lélegzete, ahogy látta lebegni a levegőben. A hatalmas kard csak és kizárólag az Ősök Csarnokában létezett, kivéve ha Camavor jogos uralkodója szólította, vagy amikor a papok megidézték, hogy ítélkezzen a lehetséges új uralkodó sorsáról.

Camavor minden uralkodója az Ezüstkoronát viselte, a három tüskével díszített harcias fejéket, amely kiválóan illett a harcias uralkodók sorához. Ám a trón tulajdonosának igazi jelképe *Szentség* volt. *Szentség* forgatójának uralkodáshoz való joga megkérdőjelez-

hetetlen volt, márpedig a Király Pengéje összekapcsolódik a tulajdonosa lelkével – bár a megkötés rituáléját nem minden trónörökös élte túl.

Kalista azt is tudta, hogy ez nem valami rejtélyes, mitikus fenyegetés volt. A történelem során örökösök tucatjai haltak meg itt, az Ítélet Szentélyében. Nem véletlenül becézték a kardot Lélekhasító-nak, és Camavor trónörökösei és ellenségei egyformán jó okkal féltek tőle.

A kinti tömeg elcsendesedett. Némán várták, hogy üdvözljék az új uralkodót, vagy meggyászolják majd. Vagy kitarul az ajtó, és Viego dicsőségesen lép elő mögüle karddal a kézben, vagy a harang a szentély tetején egyetlen, gyászos kondulással szólal meg.

– Viego! – szólította meg Kalista a férfit. – Itt az idő.

A koronaherceg bólintott, és feltápászkodott. A penge ott függött előtte a levegőben arra várva, hogy magához vegye. Ám Viego této-vázott. Rémulten bámulta. A papok rámeredtek, a szemük kereknek tűnt a kifejezéstelen maszkjaik mögött. Hang nélkül, csak a tartásukkal sürgették a trónörököst, hogy hajtsa végre, amire utasították.

– Viego! – sziszegett rá Kalista.

– Mellettem maradsz, ugye? – suttogetta a férfi. – Nem hiszem, hogy menne egyedül. Mármint az uralkodás.

– Melletted leszek – válaszolta Kalista. – Melletted fogok állni, mint mindig. Megígérem!

Viego csak bólintott egyet, és ismét *Szentség*hez fordult, amely továbbra is mozdulatlanul lebegett a fénycsóvában. A pillanat másodperceken belül elmúlhatott. Az ítélet nem késlekedhetett tovább.

A papok elkezdtek hangosabban kántálni, és a tömjénezők füstje úgy kavargott a penge körül sávokba gyűlve, mint meg-megvonagló kígyók. Viego végre összeszedte magát, és előrelépett, majd mindkét kézzel megragadta a kard markolatát.

A szeme elkerekedett, de a pupillája túhegynyivé szűkült.

Azután kinyitotta a száját, és felsikoltott.

Első rész

„Mennyire más lenne most a világ, ha az a penge célba talált volna...”

Jenda'kaya őrző-iparos

Legdrágább Isolde, szívem egyetlen nővére!

Mire ezt kézhez kapod, már elhagytad Alovédrát, és alig pár napra lehetsz majd Santorastól.

Csalódást okoz, hogy minden erőfeszítésünk ellenére nem sikerült diplomáciai megoldást találjunk, de ne bátortalanodj el! A nagyapám uralkodása idején a vértelen tárgyalás ötlete meg sem fordult a fejekben. Ez haladás, és lenyűgöző az a szenvedély, amellyel kéred Camavort, hogy ne teremtsen több ellenséget, és gazdálkoddjon inkább szövetségesekkel. Ha Viego nem akarná mindig a csatátéren diadalmaskodva megszilárdítani az uralmát, akkor nem hallgatna mindig a papok és a lovagrendek érveire.

Viego a legnagyobb tiszteletben tartja a tanácsaidat, és jó hatással vagy rá, segítesz neki enyhíteni a lovagrendek legszélsőségesebb kilengéseit. Messzire jutott már a házasságotok rövid időszaká alatt is, és olyan változásokat vezetett be, amilyenekről őelőtte és előtted még csak nem is álmodott senki az országban. A Keleti Barakkok konyháinak megnyitása éjszakára, hogy élélmezzék a szegényeket és a szükségét szenvedőket – tudom ám, hogy ezt te ösztönözted –, megnyerte számára a kevésbé szerencsések támogatását Alovédrában. Arra is még mindig lenyűgözve gondolok, hogy sikerült meggyőznöd Viegót, biztosítson tanácsnoki széket az alacsonyabb rendűek választott képviselőjének.

Ugyanakkor még mindig aggódom amiatt, hogy ideutazol Santorasba, és ilyen közel leszel a készülődő konfliktushoz, bár az okát megértem. És ha Viego udvartartása rendelkezne legalább a töredékével annak az empátiának, bölcsességnek és együttérzésnek, ami téged jellemez, akkor az egész világ sokkal jobb hely lenne. Kétségtelen, hogy Santoras el fog esni, ahogyan előtte oly sok másik városállam és nemzet, de én hiszek benne, hogy helyesen gondolod, és a jelenléteddel megakadályozhatod Santoras teljes feldúlását a vesztes csatát követően.

A nagymesterek bizonyára ellenkeznek majd, ha azt a parancsot kapják, hogy ne fosszák ki a várost, hiszen a meghódított ellenfe-

lek vagyonával tömték meg a kincstáraikat, de nem merészelnek Viego ellen fordulni. Természetesen így sem kerülhető el teljesen az erőszak és a rablás. Ostobaság lenne elhinni, hogy lehet másként. Ugyanakkor hiszek benne, hogy ez egy új kor hajnala Camavor számára, egy olyan korszaké, amely a szövetségesekkel folytatott kereskedelemre épül, és minden camavori életében javulást hoz, mert nem tör mindenáron kegyetlen hódítás és vérontás felé a „nemes küldetés” látszata mögé bújva.

Időbe kerül megváltoztatni a lovagrendek idejétmúlt és barbár kalandozó kultúráját, ám biztos vagyok benne, hogy a te segítséggel elvezethetjük Viegot az egész lezárása felé. Ami talán valóban nemes igyekezetként indult, azt megrontotta a kapzsiság, és már régóta ideje lenne véget vetni ennek a gonosz praktikának. Te magad első kézből tapasztaltad meg a legrosszabb eredményét; senkinek sem kellene látnia, ahogy feldúlják az otthonát és lemészárolják a népét. Már nem tehetjük semmissé ezt a szörnyűséget, de gondoskodhatunk róla, hogy ne történjen meg újra.

A történelem feljegyezi majd a ráhatásodat Camavor jövőbeli nagyságára, ebben nem kételkedem. A legjobbat hozod ki Viegóból. És ez mindenkinek reményt ad a jövőt illetően.

*Legkedvesebb barátod és szövetségesed,
Kalista*

Első fejezet

*Letarolt-síkság, Santoras,
tizennyolc hónappal Viego megkoronázása után*

Kalista vol Kalah Heigaari, a sereg tábornoka, az Ezüsttrón Lándzsája, a király unokahúga lekapta a sisakot a fejről. Mélyen beszívta a levegőt, és egyik kezével beletürt hosszú, izzadságtól csapzott hajába.

A nap könnyörtelenül sütött le rá. A perzselő hőség égette a tüdejét, ám a szívverése lassan lecsillapodott. Azután, ahogy a csata hevülete elszivárgott a testéből, sajogni kezdtek a sebei, holott nem emlékezett rá, hogy mikor és hogyan szerezte őket. Nehéznek érezte a fejét, és zúgott a füle. A fejét is megütötték volna? Lehetségesnek tűnt, és a csata káosza miatt nem volt biztos az ellenkezőjében.

A karja ólomnehéz lett, fáj a háta. Legszívesebben elterült volna a földön ott, ahol éppen volt, hogy lehunyta szemmel elaludjon, ám ezt nem tehette meg. Egyetlen katona sem láthatta, ahogy a parancsnoka megadja magát a kimerültségnek. Ezért aztán állva maradt, és imádkozott az Ősökhez, hogy a két lába még egy ideig elbírja a súlyát.

Testek ezrei heverték szerteszét a poros pusztán. Ahol a legnagyobb küzdelem dúlt, ott a tetemek magas halmokban álltak. A katonák ott haltak meg, ahol védekezőkként tapodtat sem mozdulva kitarítottak, vagy támadókként át nem jutva elbuktak. A többségük

már mozdulatlaná dermedt, de nem mindegyikük. Ám a camavoriak végül győztek, így elhurcolhatták a sérülteiket, kezelhették a sebeit, míg a santorasiakat sorra kivégezték.

A csatatéren túl a katonák feleségei és leányai, férjei és fiai figyelték mindezt a városuk ferde homokkő falainak tetejéről. Kalista elképzelte, hogy hallja a sírásukat. Akár már ki is törhetett a pánik azok mögött a falak mögött, mert a királyuk mindent kockára tett, amikor szembeszállt Camavorral, és mindent elveszített, a városát és az életét is.

Messze Kalista mögött a csatatérre néző emelkedő tetejéről egy pavilonból a királya figyelte a királynéval az oldalán. Viego le akart menni a síkságra, hogy részt vegyen a csatában, és személyesen vezesse a seregét a hatalmas pengével, *Szentséggel* a kézben. Elvégre harcos uralkodók vérvonalába tartozott, az apja maga volt Camavor legendás Oroszlánja. Viego másfél éve ült a trónon, és bizonyítani akarta erejét a szövetségeseinek és az ellenségeinek egyaránt.

A csata előtt elküldte a tanácsadóit és a tábornokait, akik azt javasolták, hogy figyelje inkább távolról a küzdelmet, ahol nem eshet bántódása. Amikor magukra maradtak, Kalista közölte a saját véleményét erről:

– Te vagy a király, és még nincs örökösöd – mondta a fogait csikorgatva, mert kezdte elveszíteni a türelmét.

– Belebetegszem, hogy folyton az apám árnyékában kell élnem! – csattant fel Viego. Már be is öltözött a csatához aranyperemes, csillogó fekete páncéljába. – Én is vagyok akkora harcos, mint ő. Szeretném, ha ez az én személyes győzelmem lenne.

– Akkor is a te győzelmed lesz, ha nem lépsz a csatatérre – válaszolta Kalista. – A történészek Viego király győzelmeként jegyzik majd fel akkor is, ha nem harcolsz.

– Nekem számít a harc! – kiabálta a férfi.

Senki más nem merészelt így beszélni az uralkodóval, ám gyermekként Viego folyton az ő jóváhagyását kereste, és ez kevésbé változott meg azzal, hogy királlyá koronázták.

Ugyanakkor ez nem jelentette azt, hogy az unokahúga bármikor könnyen meggyőzhette volna. Viego már nyitotta a száját, hogy válaszoljon valamit, ám Isolde királyné a karjára tette a kezét.

– Kalista bölcs, szerelmem – mondta. – Maradj mellettem! Kérlek! Semmit sem kell bizonyítanod.

Gyengéd, gondoskodó hangja remekül leplezte Isolde erejét. Mindig is nagy hatással volt a királyra, és Viego felsóhajtott, majd végül engedett:

– Talán csak a büszkeségem miatt akarok harcolni – jegyezte meg, és a felesége kezére tette a kezét. – Úgy teszek, ahogy kívánod, szerelmem.

A poros, kínzó hőséggel elárasztott csatatéren holtakkal és haldozókkal körülvéve Kalista magasra emelte a lándzsáját, így tisztelt az uralkodói pár előtt a távolban.

– Jobb lesz, ha azt megnézeti, tábornok – szólalt meg egy bariton hang. A nő odafordult, és Ledrost, a legmegbízhatóbb és legtehetségesebb kapitányát látta közeledni. Az óriási termetű férfi legalább egy fejjel magasabb volt a legmagasabb katonáknál is a camavori sorokban, cserzett bőrét sápadt hegek tarkították. Mint a sereg minden alacsony származású gyalogosán, rajta is alig volt több egy keményített bőr mellvértnél, egy szerény bronzsisaknál és egy pár bőrkesztyűnél. Nagy fapajzsa szilánkokra tört, és szét is esett, amikor a tábornokához érve leakasztotta a karjáról. Az az alkar pedig hatalmasnak tűnt, akár olyan vaskos is lehetett, mint egy hétköznapi ember combja. Vér fröcskölte össze az öltözékét, ám ebből igen kevés volt a sajátja.

Kalista rámeredt, próbálta megérteni, hogy a férfi mire célzott az imént. A kapitány a saját feje oldalára mutatott, mire a nő felnyúlt a halántékához. Véres lett az ujjja. Lenézett zsidbadt kezében tartott sisakjára, és meglátta a hasított sérülést az oldalán. Fejsze vágott bele, bár az ütés lecsúszhatott, máskülönben most ő is ott heverne a porban a többi tetem között. Szerencséje volt, és ezt valószínűleg Ledros is látta.

– Semmiség, kapitány – mondta a tábornok.

Ledros egy levágott fejet hozott magával, a hátborzongató trófea a haját markolta. A santorasi király fejét. Valójában a harcossal való halála törte meg az ellenséget. És mint mindig, amint egy ponton elkezdett szétszóródni a sereg, a vég elkerülhetlenné vált. A csatatéren könnyen fertőzővé vált a félelem, és a katonák elszánt-sága törékennyé vált. Egyetlen ember halálától megtört az egész arcvonal. Ahogyan egyetlen kavics is okozhatott lavinát.

– Jó ölés volt – biccentett Kalista elismerően a fej felé.

Az ellenség királyát nagyszerű kardforgatónak tartották, és amennyit Kalista látott a küzdelméből, annak alapján a hírneve nem tűnt túlzásnak. Elit őrsége élén előretörve belevágott a camavori sereg jobb oldalába, félistenként küzdve kaszabolt le mindenkit, aki az útjába került. Amíg Ledros oda nem indult, hogy szembenézzen vele, a jobb szárny közel került a törésponthoz.

Kétségtelen, hogy a király tehetséges harcos volt... ám korábban még sohasem került szembe olyan ellenféllel, mint Ledros.

– Nagyon megküzdött az életéért a rohadék – jegyezte meg a kapitány.

– Úgy látom, nem küzdött eléggé – mondta Kalista. – A lovagrendek tagjai dühöngeni fognak, amiért megfosztotta őket a lehetőségtől, hogy magukénak vallják ezt a dicsőséget.

Ledros elvigyorodott. Az arca túl széles volt ahhoz, hogy jóképűnek lehessen nevezni, de a tekintetéből sugárzott a becsületesség. Sohasem ármánykodott senki ellen, ami igen ritka jellemvonásnak számított.

– Ettől csak még édesebb lesz ez a győzelem – válaszolta csillogó szemmel.

Kalista felhorkant. Ez egészen méltóságán aluli hangnak számított, de csak Ledros és pár hűséges katonája hallotta. Magas származás ide vagy oda, mindig is jobban érezte magát a közrendű harcosok között, mint a hajbókoló, hazudozó és cselszövő nemesek között. A camavori udvari politika ugyanolyan veszélyes volt, mint bármelyik csatatér, tele színleléssel, váratlan lerohanásokkal és kétségbeesett védekezéssel, ám Kalista szívesebben választotta a fegy-

verforgató ellenséget. Egy csatatéren legalább egyértelmű, hogy kinek mi van a kezében.

Távoli porfelhők mutatták, merre menekült el az ellenség maradéka. Nem fognak sokáig kitartani. A sereg mellett három nagyobb lovagrend vonult csatába Santoras ellen: az Azúr Láng, az Ébenszarv és a Vas Rendje lovagjai, és persze egy maroknyi kisebb rend tagjai is kivették a részüket a küzdelemből. Eleve nem részeseülhettek a döntő és győztes roham dicsőségéből, mert az ellenség megtört, mielőtt a lovagok komolyabban csatába szálltak volna, így aztán azzal kellett megelégedniük, hogy üldözőbe vegyék és lerohanják a túlélőket.

Kimerültségét legyűrve Kalista elindult, hogy Ledrosszal az oldalán körbejárjon a seregben. Azt akarta, hogy a katonák lássák a tábournokukat. Gyakran megállt, hogy megdicsérjen egy-egy harcost, megszánjon másokat, vagy éppen röviden tréfálkozzon velük. Sérültek mellé térdelt le, haldoklók kezét fogta, vérszigonyt rajzolt az elhunytak homlokára. Megköszönte az emberei bátorságát, és ezzel vigaszt nyújtott az életben maradt bajtársaknak, még ha számára üresnek is hangzottak ezek a szavak. Azt mondta a fiataloknak, hogy ezzel a csatával veteránokká váltak, és odabiccentett az igazi veteránoknak, akiknek a harcok borzalmi kísérteteit loptak az álmaikba. Porcelánmaszkos papok szóródtak szét a csatatéren, ujjai halkán kopogtatták a feszes bőrt a kis dobjaikon, hogy így segítsenek a távozó lelkeknek eljutni a Nagytiszteletű Ősökhöz.

Bármerre jártak, katonák veregették vállon Ledrost. Még azok is tudták, akik nem látták, hogy ő ölte meg az ellenség királyát. A seregben minden katona csodálta és tisztelte. Ő lett a katonák szerencsetalizmánja. Kalista máris aggódott amiatt, mi történhetne, ha egyszer egy csatában elesne, mert valóban ő volt a sereg szíve és lelke.

A nap egyre lejjebb ereszkedett. Kalista és Ledros még mindig a csoportokba gyűlt katonák között jártak. A tábournok torka teljesen kiszáradt, és hálásan fogadta el a zivistömlőt az egyik tisztjétől.

A harc feszültsége már sokat enyhült, és a katonák kedve egyre javult. Túléltek ezt a napot, ráadásul győztesen. Hamarosan visszaterhetnek a feleségeikhez, férjeikhez és gyermekeikhez, ezért máris dicsőségesnek látták a következő pirkadatot.

Az egyik csapat nagy éljenzéssel fogadta Ledrost, aki rá is játszott a trófeájával, a magasba emelte, hogy mindenki jól lássa. Kalista mást is látott: pírt a széles orcán a sisak alatt, és a tábornok mosolygott magában. Ez a nagydarab, erős és veretlen harcos hajlandó lett volna félelem nélkül kiállni a rohamozó nehézlovasság ellen, ám ez a fajta csodálat nyugtalanná tette. Ez is a rá jellemző szerénységről árulkodott.

Ledros elkapta a pillantását. *Segítsen!*, könyörgött a tekintete, de ezzel valójában csak biztatta. Kalista felnyúlt a feje fölé, hogy a férfi vállára tegye a kezét, a másik kezével felemelte a lándzsáját, és felkiáltott:

– Ledros, a királygyilkos!

A kapitány döbbenten nézett le rá, mire a nő elnevette magát.

Ám a feltüzelt sereg előbb felmorajlott, azután a katonák ismét éljenezni kezdtek, majd Ledros nevét kántálták. Aki csak bírta, az felállt, hogy a magasba emelje a fegyverét a kántálás ritmusára. Kalista csak a zaj csillapodásával vette észre a közelben álló lovast, aki csendben figyelte őket. Féloldalasan ült titáni méretű harci lován, amelyet acéllemezek burkoltak be. A lovag gazdag, bíbor bársonyköpennyel egészítette ki díszes páncélját.

Hecarim, a Vas Rendjének nagymestere. *A jegyesem.*

A tábornok gyorsan levette a kezét Ledros válláról. Az ünneplés hamar lecsillapodott, csend telepedett a tájra. A nagydarab kapitány is meglátta Hecarimot, és tisztelettudóan lesütötte a szemét, ahogy a sereg minden katonája. Kalistának nem kellett így tennie, hiszen királyi vérének és tábornoki rangjának köszönhetően egyedül a király előtt kellett lesütnie a szemét.

Hecarim büszke és nemes arcéle arisztokrata kifinomultságot sugárzott, ahogy dölyfös tekintetével végigpillantott a katonákon. A szeme röviden megakadt a kapitányon, azután megállapodott Kalistán. Sötét, hullámos haja a válláig ért, olajos, barna bőre hi-

bátlan volt, mentes minden sérüléstől vagy folttól. Írisze az óceán mélyének zöldjében pompázott, és olyan izzás ült benne, amely egyszerre volt csábító és fenyegető.

Leszállt a nyeregből, még a páncélja csörgése sem rontotta el a mozdulat simaságának látványát. Magas volt, széles vállú. *Nem mint Ledros, de hát ki lett volna még olyan magas?* Egy apród sietett hozzá – valami nemes lánya, aki elég vagyonos lehetett ahhoz, hogy vásároljon neki egy helyet Hecarim mellett –, és megfogta a ló kantárszárát. Az állat dobbantgatni és horkantgatni kezdett, a szeme villámlott, és úgy tűnt, hogy meg fogja harapni, ám a gazdája egyetlen parancsszavára abba hagyta a méltatlankodást.

– Kalista úrnő! – üdvözölte Hecarim, és enyhén meghajolt. A tekintete egy pillanatra sem eresztette el a nő tekintetét.

– Hecarim nagyuram! – viszonzta a köszönést a tábornok egy apró biccentés kíséretében.

A csend egyre hosszabbra nyúlt. Kalista arra várt, hogy a férfi megszólaljon, közben izzadságcseppek csorogtak végig feszült hátizmain a páncélja alatt. Még az év vége előtt terveztek megesküdni, holott ekkor beszéltek egymással harmadszor. Érthető módon némi esetlenség telepedett közéjük minden alkalommal, hiszen egymás számára alig voltak többek holmi idegeneknél. Tucatnyian álltak a közelben, csendben figyelték őket, de ha a nő őszinte akart lenni önmagával szemben, akkor be kellett ismernie, hogy csak Ledrost érzékelte, ahogy egy szobor nyugalmával állt mellette.

Mintha megérezte volna ezt a gondolatot, Hecarim a kapitányra pillantott, azután a levágott fejre a kezében. Kalista azon tűnődött, vajon tesz-e majd valamilyen megjegyzést az alacsony származású katonára, aki megfosztotta ennek a gyilkosságnak a dicsőségétől. Ám a lovag egészen melegen mosolyodott el.

– Velem tartanál egy kicsit, úrnőm? – kérdezte.

– Természetesen – válaszolta Kalista.

A férfi megfordult, és felajánlotta a karját. Kalista odaadta a lándzsáját egy segédnek, és mellélépett, rátette a kezét a díszes alkarvédőre.

Biztosan különös látványt nyújtunk. Egy kellemes délutáni séta egy kertben bizonyára jobban illett volna a jegyepárhoz, de ők itt, holtak és haldoklók közt sétáltak. Hecarim külseje makulátlan maradt, és a nő ettől még élesebben tudatában volt, hogy mindenét por, vér és izzadság borította.

– Ne mondd, hogy nem viszlek el szép helyekre! – mormolta a lovag, majdnem fel is nevetett. – Ha szerencsénk van, legközelebb el-mehetünk egy kriptaveremhez. Vagy egy mocsárba. Akár kísérettel is, természetesen.

Kalista örült, hogy a férfi legalább bírt némi humorérzéssel. Máris úgy érezte, hogy a köztük lévő feszültség enyhült valameny-nyire. *De hogy lehetnek ilyen tökéletesek a fogai?*

– Örülök, hogy mosolyogni látlak, úrnóm – jegyezte meg Hecarim halkán. A tábornok körülnézett.

– Engem is meglep, hogy képes vagyok rá – vallotta be – az adott körülmények között.

– Meggyőző dicsőséget arattál ma. Korszakos győzelmet.

– A király nevében, legyen dicső!

– Természetesen.

A katonák vigyázzba álltak és tisztelegtek, ahogy elhaladtak a közelben.

– Valóban csodálnak, nem? – kérdezte Hecarim.

– Értékelik az olyan tábornokot, aki nem kezeli őket kutyákként.

Hecarim csak mordult egyet, és a nő nem volt biztos benne, hogy ezt elismerésként értékelje, vagy meglepetésként, mert a lovagnak ez talán még sohasem jutott eszébe. Őszintén szólva, kevés nemesnek jutott eszébe bármi ilyesmi.

– Egyesek aggódnak amiatt, hogy túl sokat keveredsz a közrendűekkel – mondta a férfi társalgási hangnemben.

– Mert nem vezetem őket mézsárszékre, mint a lábasjószágot?

– Mert *sokan* vannak – vágta rá Hecarim, vakargatta az állát. –

A múltban hatalomra jutott pár népámító uralkodó azáltal, hogy lázadást szított az alacsony származásúak között.

Kalista felnevetett.

– Ha bárki is azt képzei, hogy az Ezüsttrón átvételét terveztem, az szánalmas bolond. Nem vágyom uralkodásra, és megvetem az udvari politikát. Szívesebben járom a csatatereket.

Hecarim elmosolyodott. *Az Ősökre! Milyen jóképű!*

– És jól is vezeted a katonáidat – mondta. – Csakhogy tisztességes pletykák hiányában néhányan kényszert éreznek, hogy maguk fabrikáljanak szóbeszédeket. Kikiáltani a legjobb csatlósodat *királygyilkosnak* nem igazán segít az effajta pletykák elfojtásában.

– Tényleg nem igazán érdekel, mit suttoznak a hátam mögött – válaszolta Kalista a homlokát ráncolva. – Az udvar tele van vipe-rákkal.

Hecarim arckifejezése elkomolyodott, és mintha a nap is bebújt volna egy felhő mögé. Megállt, és Kalistához fordult, megfogta a kezét. Először érintették meg egymást.

– Bocsáss meg, nemes úrnő! – mondta buzgón. – Nem állt szándékomban felingerelni. Csupán azért jöttem, hogy meggyőződjem a sértetlenségedről, és gratuláljak a mai mesteri stratégiádhoz.

– Köszönöm! – válaszolta Kalista, és érezte, hogy elpirult.

Hecarim elengedte a kezét, és csendben továbbmentek, amíg körbeérve vissza nem jutottak oda, ahonnan elindultak. A lovag apródja még mindig ott ácsorgott a dühös, ébenfekete paripával, és egészen megkönnyebbültnek tűnt, hogy visszaadhatta a kantárszárát.

– Itt kell hagyjalak, kedves hölgy. A király megparancsolta, hogy ne fosszuk ki a várost, és gondoskodnom kell a rendelet betartásáról – mondta Hecarim. – Győzelmi lakomát tartunk majd a falak között. Megtisztelnél azzal, hogy mellém ülsz majd?

– Enyém a megtiszteltetés, nagyuram.

Lord Hecarim felvillantott még egy utolsó mosolyt, azután felült hatalmas hátságára. Megfordította az állatot, és ellovagolt, a segédei utánasiettek, mint levelek a szélben. A férfi úgy lovagolt, mint aki nyeregbe született, mintha eggyé vált volna természetes paripájával.

A lovagok üdvözölték a visszatérő nagymesterüket. A Vas Hírnökeként ismert kürt szavára a rend tagjai elindultak a meghódított város felé.

Nagy port vertek a lovaikkal, és Kalista tekintete elsötétedett. Santoras városát nem kellett volna kifosztani, de így is lesz valamekkora dúlás, ebben biztos volt, bármit is mondott Hecarim. Egy csata után ez mindig megtörtént. És a tábornok azzal is tisztában volt, hogy aki ellenállt, azt lemészárolták.

Ledros köpött egyet maga elé.

– Elég jól lovagol – jegyezte meg –, azt meg kell hagyni.